

ŽENY

Wanda Batton-Smytheová, předsedkyně Ženského spolku ve vesničce Nether Monkslip, s oblibou říkávala, že ona si rozhodně žádné servítky nebere. Slušelo se dodat, že věci říká bez obalu a pěkně natvrdo. Vyžadovala, aby lidé v jejím okolí pořádně zabrali a ne jen tak mrhali drahocenným časem. Momentálně volila právě výše zmíněný scénář – opět sklouzla k repertoáru svých pověstných frází. Chrlila je na publikum před sebou, které nemělo jinou možnost než nedobrovolně vytrvat. Tvořila ho skupina přibližně pětaticeti žen. Každá z nich si v tento jinak poklidný zářijový večer přála sedět kdekoli jinde než v obecní klubovně na oranžových plastových židličkách. Ty byly pravděpodobně vyloučeny v rámci jakési ergonomické studie.

Nahlášení přítomných členek, stejně jako omluvy za nepřítomné (slečna Pitchfordová měla příšernou rýmu), byly v rychlosti zapsány. Ženy povstaly, aby si zapěly tradiční „Jeruzalém“. Dnešního večera tak učinily poněkud svižněji, než měly běžně ve zvyku. Přesto se jim podařilo z hloubi hrdla chraplavým hlasem vydat „Můj kočár, výhně tažení!“, což byla pro většinu z nich oblíbená sloka. Během ní všechny pěvkyně, ať už ty, které se v textu ztratily, nebo ty, které tápaly, vytvořily silný celek. Při následující sloce „Neustane mé snažení“ jejich snaha navzdory tomu opět opadla.

Nakonec přišla na řadu hlášení z Výboru pro organizaci výstav květin a Výboru Guye Fawkesa. Byla jim věnována

pouze nepatrná pozornost, a tudíž i nepatřičně rychlé tempo. To všechno proto, aby hlavní událost dne nepřišla zkrátka. Jednalo se o proslov Wandy Batton-Smytheové k místnímu sboru.

Muži z vesnice rovněž přiložili ruku k dílu a podíleli se na dodržování dlouholeté tradice – pohodlně se usadili u vypulírovaných mosazných předmětů ve světlý ozářeném interiéru nedaleké hospůdky Skrytá liška.

„Víte, že nejsem z těch, kteří by si brali servítky. Jsem člověk, který říká věci bez obalu a pěkně natvrdo,“ připomněla jim Wanda. Její hlas se v místnosti rozléhal stejně jako sonická puška. „V přípravách na každoroční dožínkovou slavnost panuje totální *chaos*. Musíme všichni *pořádně* zabrat.“

S veřejnými proslovy už měla předchozí zkušenosti. Nedávno je oprášila opětovným čtením evergreenu z roku 1983 *Jak si získat publikum: Tipy a taktika úspěšného řečníka*. Proto se odmlčela a bez mrknutí oka skenovala osazenstvo. Jednotlivce hypnotizovala pohledem a uhranuté úlovky ukládala do svého pomyslného řečnického košíku.

„Chaos,“ zopakovala. Chovala se jako prorok v den posledního soudu. „Styďte se.“

Lily Iversonová začala koktat jakousi omluvu. Naprosto správně vydedukovala, že toto nařčení padá neúprosně i na její hlavu. Připadala si jak malé dítě. Mluvila tak potichu, že ji zvučné tóny Wandina hlasu snadno přebily. Wanda měla šanci si zmíněnou zastrašovací techniku pozvolna vylepšovat během svých proslovů na schůzkách farní rady, kde probíhaly nelitostné a zdouhavé slovní přestřelky. Při oněch schůzkách panovaly kvůli navržené změně místního znaku takové rozbroje, že se erb posléze stal doslova legendou. Wanda Batton-Smytheová byla pro mnohé postrachem, doslova trnem v oku. Její jméno sloužilo dokonce i jako výhrůžka. Často padalo z úst rodičů mladší generace, kteří přitom svým dětem hrozili prstem, ať se koukají chovat slušně.

Wanda stála před skupinou žen a sbírala síly na další vlnu ostré kritiky. Její široký, ale stále pěkný obličej lemoval škrobený límec tmavých letních vlněných šatů, jež by dokázal ocenit Cotton Mather.¹ Na hlavě jí kralovala helma nepoddajných kudrn, které působily jako líheň hnědých háďátek, připravených vyrazit a zaútočit – prostě chodící reklama na tužidlo Final Net a jeho vynikající účinky. Poprsí měla napěchované v nepoddajném materiálu, který dokázal dělat divy a propůjčoval jejímu tělu jistou upjatost a neoblomnost. Ostatně stejně taková byla i její mysl. Sedýma očima rentgenovala publikum jako zkušený zvěd očekávající příchod nepřátelských sil. Dneškem nevyjímaje působila jako žena připravená k boji, spíše než jako předsedkyně spolku s ušlechtilými úmysly, tvořeného z poněkud potrhých dobrovolnic. Život strávený s manželem Majorem se na ní, stejně jako její působení v Ženském královském armádním sboru, pomalu začal podepisovat.

„Wando, nemyslím–“ začala Suzanna Winshipová, štíhlá blondýna a sestra místního doktora, na obranu Lily, které se v puse s rovnátky roztrásl spodní ret. Lily byla zachumlaná do bílých mohérových šatů vlastní výroby s chmýřím (vlastnila místní galanterii), krátké vlasy jí dosahovaly k odstátým uším a připomínala opuštěné štěňátko čivavy v závěji.

Wanda vystartovala. „Nepožádala jsi o slovo a ani ti nikdo nedovolil promluvit.“

„Nedovolil promluvit?“ zadržela Suzanna a rozhlížela se kolem sebe: *Copak se Wandino chování zdálo směšné jenom jí?* Ovšemže ne, ale nikdo neměl odvahu dát to Wandě najevo slovem či skutkem, přinejmenším ne z očí do očí. Suzanna bydlela ve vesnici teprve krátce. Ale však ona se brzy poučí.

1. – POZN. PŘEKL.: Puritánský ministr a spisovatel žijící v 17. století spojený s čarodějnickými procesy; nosil límce tohoto typu.

Majitelka pekárny a čajovny Elka Garthová, starostlivá a obětavá padesátnice, nenásilně vydechla a upravila si silné brýle. Přála si, aby si reverend Max Tudor s ženitbou pospíšil. Potom by jeho manželka mohla převzít roli, která byla tradičně udělována člověku v této pozici. Málo platné – situace vybízela takříkajíc ke svržení z trůnu. Ačkoli byl vikář nebezpečně atraktivní muž, zůstával stále starým mládencem. Jeho příchod do vesnice před třemi lety zapůsobil na ženy podobně jako Hugh Grant vystupující z výtahu v jednom filmu (Elka byla filmovou fanynkou). Místní ženy by se asi ztotožnily se slovy zpěvačky Arethy Franklinové „Miláčku, dám ti, po čem toužíš“. Reverendův příchod totálně paralyzoval celou místní ženskou populaci. On však zůstal, jak se lidé domnívali, *natruc* nezadaný, přestože se všechny ženy v Nether Monkslip úzkostlivě snažily ulovit ho buď pro sebe, nebo svoji příbuznou. Po určité době začal převládat názor, že bude „z jiného těsta – spíše typ Toma Hankse“. Taková role ho činila ještě atraktivnějším, zatímco frustraci žen z Anglikánského spolku drben, který byl takto neobratně nazýván, přidávala na intenzitě.

Suzanna se nenechala jen tak zastrašit a povstala. Měla na sobě svůdné nazouvací botky na podpatku a k tomu efektně rozčuchané vlasy. Její vzhled tvořil nemilosrdný, třebaže zcela neúmyslný kontrast s Wandiným falešně ztuhlým úsměvem. Suzanna moc dobře tušila, že ji mnoho žen od pohledu nenávidí. Přinejmenším ji podezíraly z toho, že by se z ní bez patřičného dohledu mohla vyklubat potíživka. Proto zvolila taktiku sebeobrany a vystupovala jako vřelá a okouzlující osobnost. Ostatní pozorovaly Suzannu v němém úžasu. Uvědomily si, že se jen tak nenechá opít rohlíkem. Jako by sledovaly obětního beránka, který se hodlá vrhnout do jícnu běsnící sopky.

„To přece není chyba Lily, že nás prodejce nechal ve stychu,“ pronesla Suzanna nahlas a přitom očekávala, že Wanda

začne ječet jako siréna při náletu. Když byla Suzanna v ráži, dokázala oplácet stejnou mincí. Jestliže bránila někoho tak utlačovaného, jako byla Lily, neznala slitování. Kromě toho věděla, že mezi členkami Ženského spolku panuje od začátku roku v souvislosti s debaklem programu „Jak správně namíchat koktejl“ tak trochu dusno, i když v podstatě bezdůvodné. Suzanně, která projekt před časem navrhla, se zdálo, že členky Ženského spolku asi příliš selského rozumu nepobraly, a tak se urputně snažila předvést sama.

„Příprava na dožínky je letos v porovnání s předchozími roky žalostná. Musíme se maximálně vynasnažit, aby za týden všechno šlapalo.“

Při slově „žalostná“ se zcela šokovaná Wanda hluboce nadechla. Kromě toho v místnosti stále panovalo nepřijemné ticho. Madam Cuthbertová, která s náležitou vervou spravovala obchůdek s vínem a sýry *La Maison Bleue*, si dovolila nepatrně sešpulit rty, a projevit tak Suzanne své uznání. Ostatní zíraly přímo před sebe a působily jako zombie v běčkovém sci-fi filmu.

Awena Owenová nakonec sebrala odvalu a promluvila. Nazývala se ateistkou hlásící se k hnutí Nového věku² – výstižnější výraz pro sebe nenašla. Stála vzpřímeně a odhrnula si své husté tmavé vlasy, které vypadaly velmi originálně díky bílému proužku melíru nad obočím. Byla to vitální, sličná a charismatická žena. Ačkoli byla jak z jiného světa, svůj obchůdek s esoterikou dokázala vést tak, že velmi dobře prosperoval. Ve vesnici byla oblíbená, uznávaná a lidé ji nazývali Velkou bílou Oprah.

2. – POZN. PŘEKL.: Hnutí Nový věk (angl. New Age) se pokouší spojit nejnovější poznatky přírodních věd s tradicemi spiritualismu. Vychází z představy, že člověk je svým způsobem Bohem, že lidské je součástí božského; výsledkem poznání „Boha“ v nás je moc nad vším.

„V obchodě mám pár židlí navíc,“ prohlásila Awena, „akorát mi v příručním skladu překáží. Jedna potřebuje opravit, ale zbylé jsou v pořádku. Ostatní by se také mohly podívat doma v podkroví. Vsadím se, že by se tam něco našlo. Ušetří nám to peníze a kromě toho, stejně to všechno *děláme* pro charitu.“

Wanda Batton-Smytheová se konečně opět ujala slova.

„Vím, že je to charitativní záležitost,“ vyštěkla hrozivým tónem. Připomínala biskupa, který se chystá upálit na hranici Johanku z Arku. „Nábytek ve stanu, kde se bude podávat čaj, bude každý pes jiná ves. Absolutně nebude ladit.“ Obořila se na Awenu a ústa, která při řeči sotva otevřela, se najednou zavřela a vytvořila tenkou čáru zdůrazňující její nevoli. Cožpak snad Awena přišla s nápadem, že při slavnosti pojedou nahé na ponících?

„Takže?“ zeptala se Awena ne zcela bezdůvodně.

„Takže není co řešit,“ zvolala tentokrát vítězoslavně Suzanna. Začala se přehrabovat v kabelce a hledala papír a tužku. „Napište prosím každá své jméno a k tomu počet židlí k zapůjčení. Samozřejmě budeme potřebovat i stolky. A teď ještě k dobročinnému bazaru...“

Lily na okamžik stočila pohled plný vděčnosti směrem k Suzanně, ale přesto dál upírala své kulaté hnědé oči na Wandin obličej. Člověka až fascinovalo, jak zoufale Wanda toužila po tom ukázat svoji převahu – ve výrazu se jí zračily hněv, frustrace, dokonce snad i chuť vraždit. Zdálo se, že má Wanda v úmyslu dát Suzanně jednoznačně najevo *víš, co ty mi můžeš*. Následně se evidentně rozhodla, že se nad celou záležitost *povznese*. Vpadla do hovoru, který se týkal dobročinného bazaru, a podotkla: „Asi nemáme na vybranou, vzhledem k tomu, že je osoba zodpovídající za tuto záležitost neschopná.“ Při těchto slovech ukázala třesoucím se, výhrůžným prstem směrem k Lily, pro případ, že by stále ještě někdo

pochyboval o tom, čím byla vina. „Je to sice východisko z nouze, ale budeme s ním muset vystačit.“ Hluboce vzdychla a zkrabatila rty na důkaz své nelibosti. „Protože za dobročinný bazar odpovídám já, není další diskuze potřeba. Tam to bude šlapat jako hodinky.“ Následný dodatek *anebo jinak* zůstal v podtextu – visel ve vzduchu jako síra po návštěvě samotného Belzebuba.

„Teď už k občerstvení – dnešní večer zajišťuje pohoštění Elka Garthová, takže pokud nikdo nemá už nic dalšího...“ bouchla kladívkem dřív, než stačil kdokoli promluvit.

Přesto chtěla Elka ještě něco málo dodat. „Přinesla jsem dva druhy sušenek – tentokrát čokoládové. Jedny jsou jako obvykle s arašídami, druhé bez.“

Wanda souhlasně pokývala hlavou. Na burské oříšky byla alergická a ocenila, že jí Elka pokaždé vyhověla. Vzápětí následoval takový úprk ke stolu s občerstvením, až do sebe dámy ne zrovna jemně strkaly lokty. Elka byla svým pečením vyhlášená.

Jak prasata u koryta, pomyslela si Wanda. Přikývla jako královna na znamení uznání poslušného a věrného poddaného a pronesla nahlas: „Mnohokrát děkuji, Elko.“

Tohle bylo přesně ono. Musí jít ostatním příkladem. Za žádných okolností nesmí nikdo dostat příležitost tvrdit, že Wanda Batton-Smytheová není noblesa sama. Uložila si brýle do podobné kabelky, jakou nosí královna, a zaklapla ji. Nosila ji neustále při sobě.

Nikdy.